

ønske. Naar dette Lovforslag gaaer igennem, ville vi have en Borgerrepræsentation, der selv vælger sine Borgermestre, der selv vælger de uønskede Raadmænd, og Magistraten vil saaledes bestaae af een af Kongen valgt Mand og af 8 af Communiens Repræsentanter valgte Mænd. Dersom der skulde opstaae nogen virkelig tvende Meningsulighed mellem Repræsentanterne og Magistraten, vil der være det Middell, at de Første ialtsald kunne faae Magistratens Beslutning underkendt af Ministeriet.

Dersom Forholdet her var saaledes, at man havde fri Haand over Communiens Ordning, dersom Sagen kun beroede paa os, dersom vi vare stillede saa lykkelig, som Borgerrepræsentanterne ønske at blive det, saa at vi vare ene besluttende, saa at vi ikke havde noget Lands-thing, nogen Regjering, noget Ministerium, da skal jeg ikke nægte, at det vel kunde være, at man anderledes kunde tage denne Sag under Overveielse og see, om ikke flere andre Principer kunde gennemføres; men saaledes, som denne Sag nu ligger for os, idet den er kommen fra Regjeringen, har gennemgaaet det andet Thing og er kommen til os paa et saaeent Standpunkt for yore Møder, og idet den virkelig yder Communiens saae betydelige Fordele, saa tilstaaer jeg, at jeg troer, det vilde være en daarlig Communalpatriotisme, der vilde skyde dette Forslag fra sig, i Haab om at faae Noget, der forekom Bedkommende bedre.

Ordføveren: Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler udtalte Dommen over den Affattelse af Loven, som han ønskede, der ved, at han til Slutningen vilde trøste os med, at vi dog snart kunde vente, at den blev afløst af en almindelig Communallov, men jeg maa tilstaae, at dette forekommer mig at være en meget daarlig Trøst, efter at vi have ventet fra 1849 til 1857, uden at faae nogen ny Communallov, og efterat man, naar der foreligger en Leilighed til for en Commune, der staaer ganske særligt i Sammenligning med de andre Communer, og som formeentlig staaer ganske ualmindelig heldigt stillet, saa at den kan tjene til et Forbillede for de andre, endnu ikke engang i 1857 er kommen saa vidt, at man der vil gennemføre de Principer, som den

ærede Rigsdagsmand selv erkjender for at være de rigtige. Jeg veed da sandelig ikke, hvort paa man nu skulde bygge det Haab, at man snart skulde faae en saadan almindelig Communallov, der skulde afløse denne. Det forekommer mig, at man, naar man seer hen til Tingenes almindelige Gang, med Sikkerhed kan forudsætte, at man i en rum Tid kommer til at nøies med den Lov, man nu faaer, og derfor siger jeg, at saalidet tilfredsstillende som Forholdet i Communiens i nærværende Diebliff ganske vist er, saa vil jeg dog langt foretrække det Nuværende for en tvivlsom Forbedring. Jeg har naturligtvis havt den stærkeste Opfordring til at overveie denne Sag paa det Omhyggeligste, jeg kjender ogsaa det Ansvar, man vil lægge paa mine Skuldre med Hensyn til det Raad, jeg her giver, og med Hensyn til det Bidrag, jeg ved min Stemme kan give til denne Sags Afgjørelse, men jeg kan dog ingen Betænelighed have ved at tage det Ansvar paa mine Skuldre, hvis det skulde blive lagt derpaa, at Loven muligt ikke skulde komme ud i denne Sæsson. Jeg mener, at den langt heller maa udsættes til en følgende Sæsson, hvis den ikke paa en tilfredsstillende Maade kan føres igennem denne, end at man nu skal faae en Lov, som er saa langt fra at være tilfredsstillende, som det forekommer mig denne vil være, selv med Mindretallets Endringer, hvilke jeg iøvrigt erkjender for at være noget forbedrende. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) yttrede, at den væsentligste Feil ved Communalbestyrelsens nuværende Ordning var Magistratens collegiale Behandling af Sagerne, og at der vilde være vundet overordentlig Meget, jeg troer han sagde uhyre Meget, naar denne vilde blive hævet og gaae over til at blive departemental, hvad der vil finde Sted efter denne Lov; men jeg maa tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at hans Husomvæltelse i den Henseende maa svigte ham noget, thi ellers vilde han vide, at det langt fra er alle Sager, der behandles collegialt i Magistraten, men at en meget stor Deel, ja, jeg kan næsten sige den langt overveielende Deel, af Sagerne behandles af den enkelte Borgermester, kun med den, rigtignok meget besværlige, Til-